

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2012 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť mal. J. K., K., a L. K., K., zastúpených advokátom JUDr. M. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 270/09 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 270/09 p o r u š i l základné právo mal. J. K. a L. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 25 P 270/09 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Mal. J. K. a L. K. priznáva finančné zadost'učinenie každej v sume po 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Mal. J. K. a L. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 386,40 € (slovom tristoosemdesiatšesť eur a štyridsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet ich advokáta JUDr. M. H., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 252/2012-10 z 10. júla 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť mal. J. K. a L. K. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 270/09.

Sťažovateľky uviedli, že «Sťažovateľka L. K., matka maloletej J. K., návrhom z 26. októbra 2009 požiadala o zvýšenie výživného, ktoré bolo pôvodne upravené rozsudkom Okresného súdu Košice II(...), sp. zn. 11 C 45/2005 z 10. decembra 2007.

Napriek skoro trojročnému trvaniu súdneho konania v tak citlivej veci, okresný súd žiadnym, čo i len neprávoplatným spôsobom vo veci samej nerozhodol.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľka podľa § 62 odsek 1 zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov podala 19. marca 2012 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní.

Predseda okresného súdu v odpovedi z 22. marca 2012 konštatoval čiastočnú dôvodnosť sťažnosti „v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti pôvodnej zákonnej sudkyne“ a následnému prideleniu veci iným sudcom, ktorí z „objektívnych dôvodov“ neboli schopní konať a rozhodovať plynulo. Zároveň poukázal na potrebu znaleckých dokazovaní, ustanovovaní tlmočníka a opakované podávanie predbežných opatrení.

Od tejto odpovede predsedu okresného súdu nebol vykonaný vo veci žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej.».

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd o sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 25P 270/2009 porušil základné právo J. K. a L. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...)

J. K. a L. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie každej v sume 3 000,- Eur(...), ktoré im je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

J. K. a L. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia(...)“

2.1 Predseda okresného súdu s poukazom na vykonané úkony v namietanom konaní uviedol, že „dané konanie bolo poznamenané nečinnosťou v priebehu kalendárneho roka 2010, ako som to uviedol vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľky dňa 22. 3. 2012. Uvedená situácia bola spôsobená dlhodobou práceneschopnosťou zákonnej sudkyne JUDr. G. T., ktorá trvala od 11. 1. 2012 do 9. 12. 2010, kedy všetky veci jej súdneho oddelenia, boli prerozdelené medzi dve sudkyne konajúce a rozhodujúce v uvedenej agende, ktoré z objektívnych dôvodov neboli schopné vo všetkých pridelených veciach rozhodovať plynulo. Po ukončení dlhodobej práceneschopnosti boli všetky nerozhodnuté a nevybavené veci pridelené späť do súdneho oddelenia pôvodne konajúcej zákonnej sudkyne v súlade s príslušným Rozvrhom práce tunajšieho súdu pre daný kalendárny rok.

Zároveň je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že sa jedná o konanie, v ktorom je potrebné zabezpečovať dôkazy zo zahraničia, čo navrhovala i sama sťažovateľka. Takýto postup si ale vyžaduje väčšiu časovú náročnosť z hľadiska nutnosti zabezpečenia prekladu

do i z cudzieho jazyka (v danom konaní španielčina), ale i dlhší časový úsek pre zabezpečenie vybavenia samotného dožiadania z cudzieho štátu. Sama sťažovateľka v jednom zo svojich podaní uvádza, že nevie zabezpečiť preklad získaných dôkazov jednak z dôvodov finančných, jednak nemožnosťou zabezpečiť prekladateľa z katalánčiny (podanie zo dňa 15. 2. 2011), sama teda uznáva, že sa v danej veci jedná o komplikované zabezpečenie dôkazov, ktoré majú slúžiť k rozhodnutiu veci. Lehota na rozhodnutie veci by mohla byť zachovaná v prípade, ak by účastníci predložili súdu všetky dôkazy tak, aby bez vykonania ďalších dôkazov mal súd možnosť vo veci rozhodnúť.“

2.3 Právny zástupca sťažovateľiek v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu uviedol, že *«Predovšetkým by som chcel poukázať na skutočnosť, že prvé pojednávanie v súdnom konaní bolo nariadené až na 28. 01. 2011, hoc návrh na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa bol podaný 34. 10. 2009, čiže viac ako 15 mesiacov po podaní návrhu; úkony, ktoré boli dovtedy súdom vykonané, nemajú z hľadiska dokazovania vo veci samej bezprostredný vplyv na vydanie tzv. „konečného“ rozhodnutia vo veci samej (ide o formálne, procesné úkony – napr. ustanovenie kolízneho opatrovníka, zamietnutie žiadosti sťažovateľky o ustanovenie zástupcu z radu advokátov). Chcem podotknúť, že to bolo prvé a zároveň posledné pojednávanie konané vo veci, pričom dodnes sa nekonalo ďalšie (nariadené pojednávanie na 15. 08. 2011 bolo odročené na neurčito).».*

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 25 P 270/09:

Dňa 14. októbra 2009 bol okresnému súdu doručený návrh na zvýšenie výživného na maloleté dieťa.

Dňa 22. decembra 2009 okresný súd vydal uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletému dieťaťu, zároveň bol daný pokyn na doručenie opisu návrhu otcovi dieťaťa a o podanie správy bol požiadaný Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v K.

Dňa 8. januára 2010 požiadala sťažovateľka o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu z radov advokátov v danom konaní.

Dňa 22. februára 2010 bol z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti pôvodnej zákonnej sudkyne JUDr. G. T. pridelený do súdneho oddelenia sudkyne JUDr. D. D.

Dňa 16. apríla 2010 okresný súd uznesením zamietol žiadosť sťažovateľky o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2010.

Dňa 17. decembra 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 28. január 2011.

Dňa 28. januára 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely doplnenia dokazovania.

Dňa 11. februára 2011 bol zaslaný prípis Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v K. a podaním z 15. februára 2011 sťažovateľka oznámila, že predkladá okresnému súdu listiny preložené zo španielčiny.

Dňa 18. februára 2011 okresný súd uskutočnil informatívny výsluch otca maloletej sťažovateľky.

Dňa 29. marca 2011 okresný súd vydal pokyn na zaslanie urgencie právneho zástupcovi odporcu na predloženie požadovaných dokladov (predloženie daňového priznania otca preloženého do slovenského jazyka) a Okresný súd Michalovce bol požiadaný o predloženie súvisiaceho spisu. Žiadané doklady predložil právny zástupca odporcu 19. apríla 2011.

Dňa 24. mája 2011 okresný súd uznesením ustanovil v konaní prekladateľku. Z odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že pre potreby konania je nutné vykonať dôkaz navrhnutý sťažovateľkou, a to požiadať príslušný Daňový úrad v Španielsku o podanie správy o otcovi maloletej v súvislosti s jeho príjmami, výdavkami a majetkovými pomermi. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. júla 2011.

Dňa 16. júna 2011 doručila sťažovateľka žiadosť o odpustenie prípadných súdnych poplatkov vo veci prekladateľského úkonu. Ešte v uvedený deň jej bola zasielaná výzva na preukázanie jej majetkových pomerov.

Dňa 22. júna 2011 doručila prekladateľka určený preklad spolu s vyúčtovaním.

Dňa 23. júna 2011 okresný súd uznesením rozhodol o odmene prekladateľky.

Dňa 20. septembra 2011 sťažovateľka doručila okresnému súdu potvrdenie o majetkových pomeroch.

Dňa 7. novembra 2011 bola sťažovateľka opätovne vyzvaná, aby v lehote 10 dní predložila potvrdenie o výške svojho príjmu, keďže požiadala o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku v konaní. Okresný súd zároveň prípisom požiadal Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Španielsku o súčinnosť pri zistení príslušného orgánu v Španielsku, ktorý by mohol poskytnúť správy o majetkových pomeroch odporcu. V uvedený deň okresný súd uznesením rozhodol o uložení povinnosti vykonať prekladateľský úkon spočívajúci v preložení žiadosti okresného súdu o vykonanie dôkazu.

Dňa 15. novembra 2011 okresný súd pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty vyzval odporcu na predloženie daňového priznania za rok 2010 v Španielsku spolu s overeným prekladom.

Dňa 2. decembra 2011 ustanovená prekladateľka oznámila, že bola vyčiarknutá zo zoznamu prekladateľov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, preto žiadaný úkon nemôže vykonať.

Dňa 5. decembra 2011 bol v konaní ustanovený iný prekladateľ; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. decembra 2011.

Dňa 17. januára 2012 okresný súd zaslal prekladateľovi urgenciu na vykonanie znaleckého úkonu.

Dňa 25. januára 2012 predložil prekladateľ preložený text spolu s vyúčtovaním odmeny.

Dňa 27. januára 2012 okresný súd uznesením priznal prekladateľovi odmenu.

Dňa 27. februára 2012 okresný súd uznesením uložil preložiť ďalšie písomnosti.

Dňa 16. mája 2012 bola prekladateľovi priznaná odmena; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. júna 2012.

Dňa 27. júna 2012 okresný súd uznesením rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov sťažovateľke.

Dňa 9. júla 2012 okresný súd určil termín pojednávania na 15. august 2012, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

Dňa 23. júla 2012 sťažovateľka podala proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov odvolanie a 31. júla 2012 bola vypracovaná predkladacia správa pre Krajský súd v Košiciach.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 270/09 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu bola závislá od zložitosti veci len sčasti. Vec z právneho hľadiska nemožno považovať za zložitú, pretože ide o bežnú agendu všeobecných súdov. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť, tú predstavovala potreba zabezpečenia dôkazu z cudziny. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri určení finančného zadosťučinenia.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľiek v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľky neprispeli svojim správaním k priet'ahom v konaní, aktívne sa dožadovali pokračovania v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd okrem opakovaného vykonávania málo efektívnych úkonov v dvojmesačných intervaloch (napr. od 14. októbra 2009 do 22. decembra 2009, od 22. februára 2010 do 16. apríla 2010, od 17. decembra 2010 do 11. februára 2011, od 29. marca 2011 do 24. mája 2011) bol vo veci nečinný v období od 16. apríla 2010 do 17. decembra 2010 (osem mesiacov), od 23. júna 2011 do 7. novembra 2011 (päť mesiacov), od 27. februára 2012 do 27. júna 2012 (štyri mesiace). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieskumy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedenej nečinnosti, a teda k prieskumom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľiek, ale predovšetkým v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Ústavný súd pritom už opakovane uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieskumov.

Uvedenú nečinnosť nie je možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedu okresného súdu, pričom vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu a význam pre sťažovateľky. Samotná zákonná úprava (§ 176 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) predpokladá konanie súdu bez zbytočných prieskumov a rozhodnutie vo veci do šiestich mesiacov od začiatku konania. Zároveň Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. júla 1987, § 85). Vo svetle tejto požiadavky sa potom podstatne mení aj pohľad na posúdenie prieskumov v predmetnej veci vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy, účelom ktorého je, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli čomu prebieha súdne konanie (mutatis mutandis II. ÚS 66/02).

S poukazom na uvedené dôvody ústavný súd v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 25 P 270/09 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľiek na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľky požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie každej v sume 3 000 € vzhľadom na závažnosť konania, ktoré je pre ne bytostne dôležité, ovplyvňujúce ich každodenný život.

S prihliadnutím na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľky. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia základného práva sťažovateľiek, najmä vzhľadom na povahu napadnutého konania považuje za primerané každej zo sťažovateľiek v sume 1 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľiek si uplatnil trovy právneho zastúpenia v sume 386,40 €, ktorú mu ústavný súd priznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľiek rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2012